

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: ÆRENS MARERIDT

Citation: Claussen, Sophus: "ÆRENS MARERIDT", i Claussen, Sophus: *Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab ; Gyldendal, 1982-, s. 59.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-claussen07val-shoot-workid61062.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Sophus Claussens Lyrik Bd. 5: Fabler

ÆRENS MARERIDT

Jeg drømte, at jeg var æret, af alle æret,
for en Daad, jeg ej havde udført ej heller begæret,
og som jeg vilde forbande
med Næsen i Vejret.

Med-Kristne og Med-Antikrister
holdt af mig. Der var en Minister,
af hvem jeg salig fik Ørene fyldte
med min Ære, og hvad jeg til Gengæld skyldte.

Og Redaktør D. og Redaktør T.
gav mine Træk i en klattet Kliché.
Og Redaktør V. med det praktiske Blik
bebuded i Bladet en lang Kronik,
hvor den retskafne kendte Hr. Barabas,
den mest producerende Kalv paa Parnas,
vilde sætte mig paa min rette Plads.

Jeg drømte, min Ære tog til og blev stor,
man hædrede mig ved et festligt Bord.
Og Barabas stod der med Festtaler-Bas
som Hæders-Kalv og aad Græs paa Parnas.

At Stormestre priser en Mands Talent
kan Folkesjælen ej gløde.
Men dersom en landekendt slet Skribent,
som Barabas, ønsker at hædre
en Mand som er bedre,
oh, da bliver Hjerterne bløde.

Med udstrakte Hænder paa staaende Fod
jeg greb den Beundring, der slog mig imod,
og jeg maatte rose hvad værst jeg fordømte.
En Daad, som jeg ej havde udført, den maatte jeg skrømte.
De Ting, som jeg fragik, var mest berømte.

Men hver Gang jeg skaalende løfted mit Glas,
saa lo mine Venner: Se Barabas!
Og der stod Kalven, den lodne Gæst,
og aad, som var det hans egen Fest,
og snøvled med Herrer i Kjole og hvidt,
var Franskæder, Tyskæder, Kosmopolit,
religiøs og sædelig talt radikal,
med Landsforbud mod en løs Moral,
ja, drak paa et Forbud mod Vin og Sprit,
hvis engang ved hans Død man var kommen saa vidt.

Og Kalven slikked den søde, den søde
Forgudelse i sig som tommetyk Fløde
og virred med Hodet til Stormægtigheder
og andre Okser, som Landet freder,
en jævnstillet Kalv, som man ogsaa feder.

Og da den illustre X. X. syntes stødt
ved al den Berømthed, som her blev forødt,
blev Kalven kæphøj: "Hvad vilde den Jøde?"

Jeg vidste ej før, jeg var Antisemit.
Jeg har lært det i Nat af en lille Levit.

Og bø!" sagde Kalven, "jeg spiser for Tiden,
saa kan de slagte og spise mig siden."

Her endte min store Berømmelses-Krise.
Det er godt, den gav Kalven en Smule at spise.

Men hvis min falske Berømmelse døde,
paa Carons Baad, da jeg færgedes over,
jeg skulde den atter i Dødsriget møde.

Paa Dødsfærgen blev jeg bæret for evig bæret
med en Dame, jeg ej havde drømt om ejheller begæret,
og som jeg maatte forbande med Næsen i Vejret.